

forudsæ, skulde blive berøvet den. Med Hensyn til Dovenskab og Lediggang sagde det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev), at jeg vilde hjælpe Alle, som ikke notorisk vare Lediggængere. Dertil vil jeg for det Første sige, at det ikke er saa vanskeligt at konstatere, om en Mand er Lediggænger eller ikke. Der er stor Forskjel paa Dovenskab og Lediggang, og derfor er med Billie Ordet Lediggang sat i Stedet for Dovenskab. Det, om en Mand er doven, er Noget, som ikke altid kan mærkes, men Lediggang er et ganske klart Begreb, som meget let lader sig konstatere. Den Mand, der slet ikke arbejder, er Lediggænger, og det er ikke saa vanskeligt at se, men hvorvidt en Mand er doven eller ikke, lader sig ikke saa let oplyse. En Mand kan have meget Arbejde og dog være doven, men den, der intet Arbejde har, er en Lediggænger. Men det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds overser i det Hele, at der her ikke er Tale om at yde Hjælp til dem, der nævnes i denne Paragraf, men her er Tale om, hvorvidt man er berettiget til at paalægge dem, som nævnes i denne Paragraf, haarde Betingelser for Modtagelsen af Hjælpen, og det forandrer hele Sagen. Vi ville ikke yde Hjælp til Nogen, som i dette Dieblit ikke er berettiget til at faae Hjælp, vi ville ikke, som det ærede Medlem sagde, yde Hjælp til Folk, som ere dovene; men vi ville derimod, at de, som ifølge Grundloven have Ret til at faae Hjælp, skulde vedblive at faae den. Vi foretage sletikke nogen Forandring i den Henseende, vi sige kun, at disse Menneker kun skulde underkastes disse særlige haarde, umyndiggjørende og trykkende Betingelser, som man nu underkaster dem, naar de ikke have opfyldt visse Betingelser, det er deri Paragrafens Betydning bestaar. Vi yde ikke Hjælp til flere end de, der i Dieblittet ere berettigede dertil, ikke til en Eneste mere eller mindre. Vi ville kun med Hensyn til de Folk, der nu faae Hjælp og ogsaa i Fremtiden ville vedblive at faae den, sørge for, at det, for at de med Rette skulde kunne underkastes den haarde Lvang, som følger med Hjælp af det offentlige Fattigvæsen, skal være nødvendigt, at der maa kunne præsumeres om dem Et eller Andet, som gjør, at man med Ret kan antage, at de ere dovene, og vi se i de Bestemmelser, vi have truffet i § 4, en almindelig Garanti — ikke nogen absolut Garanti, den kan jo overhovedet ikke tænkes — for, at man i dette Tilfælde har med Folk at gjøre, som i det Mindste ere saa hæderlige, at de kunne oppebære den dem ifølge Grundloven retlig og lovlig tilkommende Hjælp uden samtidig dermed at underkastes særlig haarde Betingelser. Det er dette, jeg beider det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds og de ærede Medlemmer, som høre paa mig, at have deres Opmærksomhed henvendt paa. Hvis der her var Tale om at yde Hjælp til Folk, der ellers ikke skulde have den, saa indrømmer jeg, at det ærede Medlem har Ret

i, at der ikke her er Garanti nok, thi til at yde Hjælp forlanger jeg meget mere Garanti, men her er kun Tale om, hvorvidt Folk, der skulde have Hjælp, skulde underkastes en vis Lvang, og saa siger jeg, at Præsumptionen maa være for, at man ikke bør underkaste Folk en saadan Lvang. Derfor siger jeg, naar der er nogenlunde Garanti for, at denne Præsumption ikke er omstødt — videre forlanger jeg ikke — saa mener jeg, at vi ikke blot bør være berettigede, men ogsaa forpligtede til at yde dem den dem grundlovmæssig tilkommende Hjælp uden at paalægge dem en saadan Lvang. Jeg tror, at naar man ser saaledes paa Sagen, vil Enhver indrømme, at det er for haardt at gjøre den Mand, om hvem det er oplyst, at han dog har levet saa sparksommeligt, at han har kunnet gjøre Indskud enten i Alderdoms- eller Sygekasser, umyndig som Betingelse for, at han kan modtage offentlig Hjælp. Det, at gjøre saadanne Indskud, er nemlig Noget, som Arbejderne paa Landet ikke saa let udføre. Den, der regelmæssig gjør disse Indskud i Alderdoms- eller Sygekasser, vil kun i meget sjældne Undtagelsestilfælde høre til Lediggængere eller til dovene og drifselbige Personer. Derimod indeholder den Omstændighed, at disse Folk have kunnet gjøre saadanne Indskud, allerede en Garanti for, at de idetmindste ere saa sparksommelige og flittige, at der, selv om der ikke var Grund nok til at yde dem Hjælp, dog i alt Fald er tilstrækkelig Grund til ikke at give dem Hjælpen under særlig graverende, trønkende og umyndiggjørende Betingelser. Hvad angaar Spørgsmaalet om den Godkjendelse, der er foreslaaet i Vædringsforslaget under Nr. 11 til § 4, da har det oprigtig talt hverken været mine Medforslagsstilleres eller min Mening, at der skulde indrømmes Ministeren nogen Ret til Godkjendelserne af Kasserne. Der er kun indrømmet Ministeren en Ret til at bestemme Minimum af, hvad en Kasse skal yde i Bidrag. Jeg skal iøvrigt overlade den ærede Vedsører nærmere at udtale sig om dette Punkt, men min Dpfattelse deraf er, at Vædringsministeren i Almindelighed skulde angive, hvad en Kasse skulde yde som Minimumsbidrag for at være berettiget til at nyde Godt af denne Lov; men Ministeren skulde ingenlunde i hvert enkelt Tilfælde for hver enkelt Kasse give en Bestemmelse derom, thi derved vilde han ganske vist indirekte opnaae en Godkjendelsesret, som det ikke i fjerneste Måade har været vor Hensigt at ville tillægge ham. Jeg skal indrømme, at dette Punkt maaske kan misforstaaes, men det vil være let at bringe det til Klarhed. Dernæst skal jeg ganske kort omtale de Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, og jeg skal gjøre det saameget mere kort, som det ogsaa fremgik af det ærede Medlems Foredrag, at det egentlig var ham om at gjøre, at flaa et nyt Princip fast; han holdt sig væsentlig til den principielle Side